

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๑๔ พฤษภาคม พุทธศักราช ๒๕๔๔

เชื่อพระพุทธเจ้าถ้าอยากพ้นภัย

เทศน์เวลานี้เขาออกทางอินเทอร์เน็ตทั้งเห็นรูปทั้งได้ฟังเสียงด้วยเรียบร้อยแล้ว หรือ(ครับ) ออกสมบูรณ์แล้วนะ นั่น มันก็เหมือนที่นั่นนะ ออกเห็นทั้งรูป ได้ยินทั้งเสียง ออกอินเทอร์เน็ตเห็นทั้งรูปได้ยินทั้งเสียงด้วยเวลานี้ ออกทั่วโลกไปเลยนะ (ครับ ทั่วโลก) ออกไปทั่วโลกเลย ก็ดีเรื่องราวแปลก ๆ ต่าง ๆ เขาได้ยินหมดละจากวัดป่าบ้านตาดนะ เขาได้ยินเรื่องแปลก ๆ ต่าง ๆ เช่นอย่างเมื่อวานนี้ บอกดีเกราะประชุมจังหวัดอุดรฯ ทั้งจังหวัดรวมกันใหญ่ เราเป็นหัวหน้า พอมาถึงแล้วเราจะประกาศบอก ว่า ไล่จับแมว บทเวลาจะลง ลงไล่จับแมว อย่างนี้เขาก็ได้ยิน กำลังพยายามเอาให้ได้ แมว แมวตัวนี้ผ่านไปแล้วตัวหลังมาอีก จะมาอีก ๆ เพราะฉะนั้นจึงต้องทำความป้องกันให้มันคงเป็นเวลานานไปเลยทีเดียว เอาสังกะสีมาตีครอบตันเสากำแพง ๆ รอบไว้หมดไม่ให้มันขึ้นได้เลย สัตว์นี้ก็จะค่อยงอกเงยขึ้น

เมื่อเข้าไปเจอขนนกยูง เราแน่ใจเป็นร้อยเปอร์เซ็นต์ไปเลย มันเที่ยวไปหากินข้างกำแพง พอตีเหยี่ยวมันเห็นละซี ก็เหมือนเสือเห็นวุ้นนั่นละ เหยี่ยวเห็นนกยูงก็เหมือนเสือเห็นวุ้นเจ๊วว บึบเลยละ เราดูรอยมันขนใหญ่ที่เอามาอย่างนี้กระจัดกระจาย ขนเล็กก็เต็มไปหมด เป็นจุดด้วย เป็นจุดที่มันขี้ขยำ แต่เราไม่ทราบว่ามันเป็นมานานสักเท่าไร คงจะเร็ว ๆ ในเดือนนี้หรืออะไรทำนองนั้น เราแน่ใจว่าตายไปแล้วนกยูงตัวนี้ มาถามพระวันนี้ พระว่ามีอยู่อีกสองตัว นกยูงตัวผู้ดูว่ายังมีอยู่สองตัว ตัวที่มาอยู่ที่แรกนี้ มันออกไปเที่ยวนอกกำแพงโน้น ดังที่มันเคยเที่ยวนั่นแหละ พระเลยจับเข้ามา แต่ตัวที่มันตายไม่ทราบว่าเป็นตัวไหน ตัวผู้ดูว่ามีสามตัว ตัวเมียมีสองตัว

เมื่อเข้าไปเห็นอย่างชัดเจน พอออกจากทางจงกรมก็เข้าป่าเลย บุกลงเข้าเลย ไปชอกแซก ๆ ส่วนมากดูสัตว์ ไม่ใช่อะไรนะ ออกจากทางจงกรมก็เข้าเลย เข้าชอกแซก ๆ ในป่าทั้งหมดเลย เข้าชอกแซก ๆ ดูตามกฏิตามทางจงกรมพระ แล้วก็ดูตามป่าดูสัตว์ดูอะไร ๆ เรื่อย ไปโผล่ออกกำแพง พอดีก็ไปเจอเอาขนนกยูงนี้ จึงได้เรื่องได้ราวมาพูด โห น่าสงสารสัตว์ ถ้าอะไรที่อยู่ในวิสัยของเราจะรักษาได้ เราก็จะพยายามรักษา เช่นชีวิตของสัตว์ เราก็พยายามรักษา เข้มงวดกวัดขันเรื่องแมว แมวนี้เป็นอันตรายต่อสัตว์จำนวนมาก แต่เหยี่ยวมันสุดวิสัย มันอยู่บนต้นไม้ พวกนี้หากินเชื่อ ๆ ซ่า ๆ ไปตามภาษาว่าไม่มีอันตรายละซี เหยี่ยวมันเห็นบึบลงมาเลย เอาไปแล้ว มันกำปุ๊บแล้วมันบินไปเลยนะ ไล่ทั้งตัวเอาไปได้สบาย นกยูงนี้ก็แน่ใจว่ามันเอาไปที่ใดที่หนึ่ง ที่สมควรแล้ว มันก็กิน นกยูงตัวนี้ตัวผู้เห็นชัดเจน

อยู่ในภูเขาเยอะนะนกยูง มันอยู่แบบหลบ ๆ ซ่อน ๆ นะนกยูง มันก็ว่ามันฉลาด เต็มที่ของมัน แต่แล้วก็ไม่พัวพันเหมือนกัน อยู่ในป่าในเขานี้เจอบ่อย เจอที่ไรมีแต่มัน เจอเราก่อน คือเห็นมันวิ่งไปแล้ว แสดงว่ามันเห็นแล้ว แล้วมันวิ่งหนี เราถึงมองเห็นมัน โอ้ นกยูง วิ่งปื๊ดผ่าน มันเห็นเราแล้ว เราที่จะเห็นมันเดินหากินไม่เคยมี ที่เที่ยวในป่านี้ เจอที่ไร ๆ มีแต่มันเห็นเราแล้วทั้งนั้น มันวิ่งแล้วเราถึงรู้ อยู่ในภูเขามีสวนนกยูงเป็นฝูง นะ เป็นฝูง นกยูงโตนตัวเดียวมี มันหาหลบ ๆ ซ่อน ๆ อยู่

ตอนกลางคืนเรารู้ชัดว่าภูเขาทุกลูกมีแต่นกยูงทั้งนั้น เวลามันร้องก็เหมือนไก่ ขันยามเรา พอตัวนี้ขันขึ้นปั๊บมันก็ขันขึ้นเป็นฝูง ๆ พร้อมกันเลย นกยูงก็เหมือนกันพอ ตัวนี้ยาไว้กขึ้น แล้วตัวนี้ขันตัวนั้นขัน เขาลูกนี้ขันเขาลูกนั้นขัน ขึ้นรอบไปหมด มีแต่เสียงนกยูงเต็มภูเขา โอ้ย นกยูงมีมากจริง ๆ อยู่บนหลังเขาที่เราอยู่ก็มีแต่ไม่เคยเจอมัน นาน ๆ เจอที่ นาน ๆ เจอที่ เจอที่ไรมีแต่มันเห็นเราแล้วมันวิ่งแล้ว นกยูงนี่ตาดีมาก มีเต็มละในดงในภูเขา หมายถึงแต่ก่อนนะ ทุกวันนี้ภูเขาไม่มีแล้วต้นไม้ไม่มีแล้ว สัตว์ เหล่านี้คงพินาศไปตาม ๆ กันไม่มีเหลือ เพราะพวกสัตว์อาศัยป่า ป่าถูกทำลายสัตว์ก็ถูก ทำลายไปพร้อม

ดังที่เคยเล่าให้ฟัง ไปที่ไหนพวกสัตว์ป่าไม่อดไม่อั้น มีอยู่ทั่วไปหมดเลย ไม่มีใครทำลายเขา เพราะไม่มีการซื้อขาย การคมนาคมถนนหนทางไม่มี มีแต่ทางจาก หมู่บ้านนั้นไปหาหมู่บ้านนั้นพอเป็นด่าน ๆ ไปเท่านั้น นาน ๆ เขาจะไปหากันทีหนึ่ง ๆ แล้วการหาอยู่หากินเขาไม่จำเป็นอะไร หาอยู่ตามขอบเขตบ้านเขาก็พอ สัตว์ทั้งหลายจึง เคลื่อนไปหมด เต็ม เราไม่คิดว่าสัตว์เหล่านี้จะฉิบหายนะ ทั้งป่าทั้งสัตว์ลึกลับสนิท ไม่นึกว่าจะถูกทำลาย เวลาย้อนหลังไปคราวนี้ โอ้ย ไม่มีเลย ที่ป่ารก ๆ หนา ๆ นั้นเป็นไร่ เป็นสวนไปหมด สัตว์ไม่มีเลย สัตว์ที่ว่าเหล่านี้ไม่มีเลย หมด ไม่ปรากฏ ฉิบหายขนาด นั้น มนุษย์เราเป็นภัยมากต่อสัตว์ ต่อสิ่งต่าง ๆ นี้มีเยอะ มนุษย์เราเป็นภัยมากนะ

เมื่อวานนี้ทองคำได้ ๓ บาท ๙๘ สตางค์ ดอลลาร์ได้ ๒๖ ดอลลาร์ ได้ไปทุกวัน ๆ ได้มากได้น้อยได้ขึ้นไปทุกวัน รวมทองคำทั้งหมดได้เวลานี้ ๒,๔๖๖ กิโลแล้วนะ ยังขาด ๔ พันกิโลอยู่ ๑,๕๓๔ กิโล ยังขาด ๔ พันกิโลที่กำหนดตายตัวไว้ จากนั้นเราก็ค่อยคืบ ไปเรื่อย ๆ มันก็ถึงเอง เช่น ๔๐๐ กิโลก็ถึงแล้ว เวลานี้ได้ ๔๐๓ กิโล ๓๗ บาท ๙ สตางค์แล้ว ที่กำหนดไว้ ๔๐๐ กิโลขึ้นไปแล้วเราจะหลอมทีหนึ่ง ๆ นี้ก็ ๔๐๐ กิโลแล้ว มันก็ขึ้นของมันไปเรื่อย ขึ้นไปเรื่อย ๆ

พวกผู้ชายอย่าเข้าไปเขตข้างในนะ เราประกาศแล้ว นี่ประกาศเด็ดขาดนะใคร ยุ่มย่ามเข้าไปไม่ได้นะ เขตนี้เป็นเขตพระทั้งหมด ในป่ามีแต่พระภิกษุเท่านั้น พระวัดนี้ ไม่ลดละงานทางด้านจิตตภาวนา ไม่เคยลดละ ลดละไม่ได้เราควบคุมตลอดเวลา แม้จะ

ช่วยงานโลกเราก็ช่วยแบ่งไปเป็นสัดเป็นส่วนไปเล็ก ๆ น้อย ๆ เท่านั้น หากจำเป็นจะให้พระมาช่วยเหลือบ้างก็มีเป็นบางกาล นอกนั้นก็ให้พระท่านทำความเพียรตามสะดวกสบาย นี่เป็นกิจจำเป็นของพระอย่างยิ่งทีเดียว เรื่องเดินจงกรมนั่งสมาธิภาวนา ชำระสิ่งที่ เป็นข้าศึกอยู่ภายในใจ ความโลภ ความโกรธ ราคะตัณหา ความลุ่มหลงมกมาย ๔ ประเภทนี้เป็นรากใหญ่ฝังอยู่ในจิตใจของทั้งฆราวาสทั้งพระ

พระมีหน้าที่การงานโดยเฉพาะ คือเกี่ยวกับการชำระสะสางจิตใจ ที่มีภัยรอบด้านอยู่ในจิตใจนั้นให้จางหายไป ๆ จิตใจจะสงบร่มเย็น ส่องแสงสว่างกระจ่างแจ้งออกมา เห็นเหตุเห็นผลเห็นดีเห็นชั่ว เห็นบุญเห็นบาป กระจายออกไปเห็นนรกสวรรค์ตามที่พระพุทธเจ้าทรงแสดงไว้แล้วไม่ได้ผิดนะ เปอร์เซ็นต์เดียวไม่มีผิดพระพุทธเจ้าสอนไว้นะฟังซิ ที่สอนไว้ทั้งหมดนี้ทรงรู้แจ้งเห็นจริงทุกอย่าง หยิบยกมาสอนพวกเราทั้งฝ่ายเป็นพิษเป็นภัย ทั้งฝ่ายเป็นคุณมากน้อย แสดงไว้หมดไม่มีผิดเพี้ยนไปเลย ขอให้เชื่อตามพระพุทธเจ้าถ้าอยากพ้นภัย ถ้าไม่เชื่อจมน้ำ ๆ เรื่อย ๆ ฝืนนะ

คำสอนของพระพุทธเจ้ากระจ่างแจ้งมากทีเดียว หาที่ต้องติไม่ได้เลย โน่น เวลาปฏิบัติละชิ เราเพียงเรียนจำในตำรา ไม่ว่าจะท่านว่าเราสงสัยไปตาม ๆ กันแหละ เรียนบาปสงสัยบาป เรียนบุญสงสัยบุญ เรียนนรกสวรรค์สงสัยไปเรื่อย ๆ พรหมโลกนิพพานเปรตผีประเภทต่าง ๆ สงสัยไปหมดตามตำรา เพราะได้แต่ความจำได้แต่ชื่อเฉย ๆ เรื่องราวท่านแสดงไว้ตามหลักความจริง แต่เวลาอ่านมันไม่เอาหลักความจริงมาเป็นความเชื่อถือละชิ มันก็เอาจอมปลอมสงสัยเข้าไปตีແหลก เอ้ จะมีหรือไม่มีน้ำ ๆ สุดท้ายก็จบ ไม่มี สิ่งที่มีก็คือความหน้าด้าน นั่นเห็นไหมละ ความหน้าด้านหาญต่อบาปต่อกรรม หาญต่อนรกอเวจี หาญต่อการสังหารตนเองสด ๆ ร้อน ๆ นี่ละที่กิเลสมันเอา มันเอาตรงนี้นะ

ธรรมสอนไว้แจ่มแจ้งชัดเจนมาก กิเลสนี้จอมปลอมสุดยอด ธรรมนี้จริงสุดยอด ครั้นแล้วกิเลสมันมาลบลธรรม ๆ เอาจนไม่มีเหลือสัตว์โลกนะ โอ้ย จะทำยังไง แต่ศาสนาที่อยู่ขนาดนี้มันก็ยังไมยอมฟังเสียง อำนาจของกิเลสมันหนาขนาดนี้นะ มันไม่ยอมฟังเสียงใครง่าย ๆ มันดันทุรังอย่างเดียว ๆ ดันไปไหนฉิบหายไปนั่น เหมือนจ่อไฟเข้าเชื้อไฟนั่นแหละ จ่อเข้าไปไหนลุกเป็นเปลวขึ้นมา ๆ กิเลสจ่อเข้าไปไหนเผาไปเรื่อย ๆ ไปอย่างนั้น ไม่ได้เหมือนธรรมเป็นน้ำดับไฟ ผิดกัน

จิตดวงเดียวนี้ละดูตั้งแต่พื้น ๆ ขึ้นมาเลย จิตดวงนี้ สิ่งที่มีมันเปลี่ยนแปลงเรื่อย ๆ คือดีและชั่วมันแฝงอยู่ด้วยกัน ชั่วเวลาเราชำระมันก็เปลี่ยนแปลงไป ในการชำระก็คือการบำเพ็ญความดีด้วย ความดีก็เปลี่ยนแปลงไปตาม ๆ กัน ความมืดกระจายออกไป

ความสว่างก็ขึ้นมา เป็นคู่กัน ๆ ความทุกข์จางไปความสุขก็เกิดขึ้นมา เกิดขึ้นมาจากการบำเพ็ญ ในใจดวงเดียวนั้นละไม่ใช่ใจดวงไหน

ใจดวงเดียวนี้นี้เวลามันมีตมัตจริง ๆ มันไม่คิดระลึกถึงบุญถึงบาปอะไรเลย มีแต่จะเอาแต่อยากได้อย่างเดียว อยากอยู่อยากกิน จากนั้นก็อยากร่ำอยากรวย มีแต่อยาก ๆ เต็มหัวใจทุกคน ๆ ความอยากนี้ไม่มีบกบางนะ เต็มหัวใจทุกคน ยิ่งใหญ่โตเท่าไรยิ่งอยากมากทุกข์มากทีเดียว แต่กิเลสมันปิด ๆ ถือว่าเป็นเกียรติ เห็นไหมกิเลสมันมาหลอก มีมากเป็นเกียรติ มียศถาบรรดาศักดิ์มากมีเกียรติ เกียรติชี้หมามันอะไร ธรรมจ้อเข้าไปมันเห็นหมด เกียรติก็มีแต่เกียรติพื้นเกียรติไฟเผาหัวใจโลก ใครมีความสุข ถ้าเดินตามกิเลสหาความสุขไม่ได้ เดินตามมากน้อยเพียงไรจะมีแต่พินแต่ไฟ

สิ่งที่เราหลงตามกิเลสคือเครื่องประดับร้านต่างหากนะ ความจริงไม่ได้มี เครื่องประดับร้านมันโอ้อ่า มันนำหลงถึงหลงอย่างว่านั่นละ นำหลงก็พวกกิเลสละ พวกนำหลงหลงหลงเข้าใจไหม ช่างหน้าก็นำหลง ช่างหน้าก็หลง ช่างหลังก็หลง หลงตามกิเลสนี้หลงไม่มีวันมีคืน มันละเอียดขนาดนั้นนะ มีแต่มันแทรกซ้อนไว้หมดเลยไม่เห็นนะ เวลาธรรมจับเข้าไปถึงได้รู้ไม่มีธรรมไม่รู้ ตายก็กบก็กัลป์ก็ตายกองกันอยู่อย่างนี้ไม่รู้ จะตายกองกันอีกสักเท่าไรพวกสัตว์โลกนะ ด้วยความไม่รู้ ๆ ทั้งนั้น ตามิหุมิมันก็ไม่เห็นสิ่งที่ควรจะเห็น ดังพระพุทธเจ้าและสาวกท่านเห็น มันไม่เห็น พวกเราไม่เห็นก็โดนเอา ๆ

เวลามาเกิดนี้ก็ลบเสียหมดร่องรอยที่มา ไม่ทราบว่ามีมาจากที่ไหน ๆ มาจากนรก อเวจีที่ไหนก็ไม่รู้ มาจากเปรตจากผีจากสัตว์ประเภทต่าง ๆ โผล่ขึ้นมาเป็นมนุษย์ก็ว่ามีชาติเดียว ลบหมดนะไม่ให้เห็น นั่นเห็นไหมละมันปิดไว้อย่างนั้นละกิเลส กิเลสปิดตลอด ๆ เวลาธรรมส่องกระจ่างนี้ย้อนหลังตลอด อย่างพระพุทธเจ้าทรงแสดง ทรงรู้ก่อนแล้วก็มาแสดง ปุพเพนิวาสานุสสติญาณ ทรงระลึกชาติย้อนหลังของพระองค์เพียงคนเดียวได้ จนหาประมาณไม่ได้ ฟังซินะ เพียงพระองค์เดียวเท่านั้นนะ ภพชาติที่เคยตายกองกัน ศพเจ้าของตายกองศพเจ้าของนั้นแหละ ศพสัตว์ศพบุคคล ศพเปรตศพผี ศพนรกอเวจี ศพประเภทต่าง ๆ เกิดแล้วตายเล่าสับสนปนเปกัน แล้วมาตายกองกันไว้ นี้ ศพพระพุทธเจ้าเพียงพระองค์เดียวก่อนที่จะมาเป็นพระพุทธเจ้านี้ มีศพมากขนาดไหน นี่ทรงเล็งญาณดูรู้หมด นั่นเห็นไหม

จิตวิญญานดวงเดียวนี้นี้ มันไปกว้านเอาศพประเภทต่าง ๆ เข้ามาเต็มไปหมด จิตดวงนี้ไม่เคยตาย มันแบกมันหามเอาบาปเอากรรม เอาความสุขเอาบุญเอาบาปไปด้วยกันนั้นแหละ อยู่ในใจดวงนี้นะ ใจดวงนี้ไม่เคยตาย ไม่มีคำว่าตายใจดวงนี้ เพราะฉะนั้นมันถึงได้สมบุกสมบันในภพชาติต่าง ๆ สูงต่ำ ใจดวงนี้รับทั้งนั้น ๆ อันอื่นไม่รับ

เช่น ร่างกายนี้พอมตสภาพนี้แล้ว ใครจะเผาก็ได้ฝังก็ได้แล้วแต่ มันไม่ได้ไปนรก สวรรค์นะร่างกาย ตัวใจนะตัวจะไป หามาเท่าไรก็ได้ เอ้า กองเท่าภูเขา ตายแล้วก็ไป กองเท่าภูเขาอยู่นั้นไม่ได้ไปไหน ใจตัวนั้นตัวเป็นเจ้าของที่หวงอยู่เหมือนเสือหวงซาก ตัวมันจะไป ถ้ากรรมไม่หนักหนามากนัก ตายแล้วก็ไปเปรตเป็นผีเป็นสัตว์ประเภทต่าง ๆ มาเฝ้ากองสมบัติก็มี อันนี้ท่านแสดงไว้ในตำราเยอะนะ

กรรมไม่หนักหนามากนักก็ตายด้วยความหวังความโยย ติดสมบัติอยู่ อย่างที่ว่า พระติสสะบำเพ็ญเพื่อมรรคผลนิพพาน มรรคผลนิพพานมีคุณค่าขนาดไหน ครั้นเวลาตายลงไปแล้วเป็นหวังจิวรผีนเดียว มรรคผลนิพพานสู้ไม่ได้นะ สวรรค์ก็ชั้น พรหมโลกก็ชั้นถึงพระนิพพานอันเลิศเลอ สู้จิวรผีนนี้ไม่ได้ เห็นไหมกิเลสมันหวง จิวรผีนนี้เลิศเลอกว่าทุกสิ่งทุกอย่าง แล้วก็เกาะอยู่ในจิวรไม่มีใครทราบชช ธรรมดาพระก็เห็นองค์นี้ ตายแล้ว จิวรนี้จะให้ใครไปใช้ก็ให้เอาไปใช้ แต่พระพุทธเจ้าทรงหยั่งทราบละชช บอก พระติสสะตายแล้ว แล้วพระองค์ทรงทราบ รีบเสด็จมาเลยเทียวนะ มารับสั่งอย่างเด็ดขาด

โห ไม่วานะนี้ พระติสสะนี้บวชมาเพื่อมรรคผลนิพพาน ครั้นเวลาตายแล้วนึกว่าจะไปสวรรค์นิพพาน มันมาเกาะอยู่ที่จิวรนี้ละ นั้นเห็นไหมละ ใครอย่าไปแตะ โน่นนะบอกขนาดไม่ให้ไปแตะเลย ไม่ให้สนใจเลยจิวรผีนนี้ เวลานี้พระติสสะกำลังหิงหวงมาก ใครไปสัมผัสไม่ได้แหละ จะเกิดโทสะอะไรขึ้นมาแล้วจะสร้างนรก ตายจากเส้นนี้แล้วจะไปจมในนรกอีก นั้นฟังชช อย่าไปแตะ ห้ามไม่ให้แตะเลย ทั้งไว้นั้นแหละว้างัน

ดูเหมือนเจ็ดวันล่วงไปแล้ว ไม่มีใครแตะแหละ ตากทิ้งไว้อย่างนั้นเลย ก็พระพุทธเจ้ามารับสั่งเองนี้ นั้นเห็นไหมละ บาบไม่มากนักมีแต่ความหวังโยยก็มาเป็นเส้นเกาะจิวร ไม่สนใจกับมรรคผลนิพพานเลย ทั้ง ๆ ที่พร้อมแล้วที่จะไปนะ ถ้าจิตเปลื้องออกจากอันนี้ หายหวังนี้ก็ไปเลย ไปสวรรค์ แต่เนี้เวลาจะตายมันหวังละชช ตายแล้วก็เลยมาเป็นเส้นเกาะอยู่ที่จิวร พระสงฆ์ทั้งหลายก็ไม่ทราบ พระพุทธเจ้าเสด็จมารับสั่งให้ตากจิวรผีนนี้ไว้ พระติสสะมาหวังโยยในจิวร ไม่ได้สนใจมรรคผลนิพพานยิ่งกว่าจิวร จิวรมีค่ากว่าสิ่งเหล่านั้น ตัดเลยห้ามไม่ให้พระมาแตะมาต้อง ตากทิ้งไว้นั้นเลย เหมือนของไม่มีเจ้าของ ทั้งไว้นั้นแหละ

พอถึงวันเวลาแล้วพระองค์ก็เสด็จมาอีก เออ จิวรนี้ ใครมีจิวรขำรดทรดโทรมก็ให้เอาไปแจกกันได้ พระติสสะตายแล้วไปสวรรค์แล้ว คือไม่มีใครไปแตะไปต้องเรื่องของกิเลสก็ไม่กำเริบ ความโกรธ ความเคียดแค้น ความหิงหวง ก็ไม่กำเริบ ตายไปก็ไปสวรรค์แล้ว ที่นี้จิวรนี้แจกกันได้ เห็นไหมละ ก็เป็นอย่างนั้นแล้ว พระติสสะไปสวรรค์แล้ว เป็นอย่างนั้นละเห็นไหมละ นี้ละถ้าไม่เป็นบาปเป็นกรรมมากก็มาเป็นอย่างนี้ได้

บางทีก็เป็นพวกสัตว์ประเภทต่าง ๆ พวกเปรตพวกผีก็มีที่มาเผ่าสมบัติ หรือเป็นพวก สัตว์ เช่น ต๊กแก เป็นต้น มีอยู่ในตำรา เป็นสัตว์มาเกาะอาศัยอยู่ตามนั้นมี นี้เรียกว่า กรรมไม่หนามากนัก ถ้ากรรมหนักก็ฝังเลยทันที สมบัติเงินทองข้าวของไม่มีความหมาย อำนาจแห่งกรรมนั้นหนักมาก พอลมหายใจขาดนี้ติดฝังทันทีลงเลย ถ้าเป็นฝ่ายกุศล ส่วนดีมีกำลังมากก็ติดฝังขึ้นเหมือนกัน ถ้าเป็นส่วนชั่วมีมากก็ติดลง ไม่มาห่วงกับอันนี้ นะ เป็นอย่างนั้น ไม่ได้ไปสวรรค์นิพพานนะเหล่านี้ก็ตี ไม่ไป

เหล่านี้เราอาศัยเขาอยู่อย่างนั้น ผู้มาสร้างต่างหากผู้จะไปสวรรค์ ผู้มาสร้างศาลา หลังนี้ ศาลานี้ไม่ไป วัตถุไทยทานที่พี่น้องทั้งหลายมาบริจาคทานเหล่านี้ ไม่ไปสวรรค์ไม่ ไปนิพพาน ผู้บริจาคซึ่งออกจากเจตนาที่เป็นกุศลต่างหาก บุญสะท้อนย้อนกลับเข้าไป หาผู้สร้าง เข้าสู่ใจนั้นแล ใจนี้แลจะได้อาศัยเสียบียง คือความดีงามทั้งหลายที่เราสร้างนี้ พาไปสวรรค์ ส่วนวัตถุไทยทานต่าง ๆ เอาอะไรมาไม่ไป เหล่านี้ไม่ไป เรียกว่าเป็นปุ๋ย หนุนบุญกุศลให้เจริญรุ่งเรืองขึ้นจากการให้ทานนี้ทั้งนั้น สิ่งเหล่านี้ไม่ไป ลงนรกก็ไม่ไป สวรรค์นิพพานก็ไม่ไป ใจต่างหากที่จะไป

ท่านจึงสอนให้บำรุงจิตใจให้ดีด้วยทานด้วยกุศล เช่นอย่างที่เรabriจาคทานเพื่อ ชาติบ้านเมืองของเราเวลานี้ ส่วนวัตถุนี้มีเท่าไรเราทุ่มเข้าสู่ชาติบ้านเมือง เช่น คลัง หลวง เป็นต้น นั้นเป็นด้านวัตถุ คลังหลวงของเราชาติของเราที่ชุ่มเย็นแน่นหนามั่นคง บุญกุศลที่เกิดขึ้นจากการบริจาคเป็นสมบัติของเรา ต่างคนต่างได้เป็นสมบัติของตนเอง โดยเฉพาะ ๆ เป็นสองชั้นนะ จึงเรียกว่ามหากุศลละซี บุญกุศลที่ได้จากการบริจาคเพื่อ ชาติเราก็ได้ วัตถุที่บริจาคเพื่อชาติ ชาติก็ได้เป็นความแน่นหนามั่นคง เรียกว่าได้ทั้งสอง ต่อไม่มีคำว่าขาดทุนสูญุดอก พวกกันจำเอานะ เรื่องกิเลสมันไม่เชื่อแหละ พูดอย่างนี้ไม่ เชื่อ พระพุทธเจ้าพันทุกข์เพราะอำนาจแห่งธรรมที่นำมาสอนโลกนี้นะ จึงเอามาสอนให้ โลกได้ยึดเหนี่ยวเกี่ยวเกาะไปตาม ถ้าไม่เชื่อพระพุทธเจ้าก็จม ถ้าเชื่อพระพุทธเจ้าแล้ว ทำลงไปก็ไปได้ ๆ ตามเสด็จพระพุทธเจ้าทัน

เรื่องบุญเรื่องกุศลนี้แหลม ละเอียดล่อมาก บาปบุญละเอียดล่อมากเกินกว่า สัตว์ทั้งหลายจะรู้ได้ เป็นพุทธวิสัยของพระพุทธเจ้าจะทรงรู้ได้ละเอียดทั่วถึงหมด นั้นละ ธรรมละเอียดขนาดนั้น กิเลสจะละเอียดขนาดไหนก็ไม่เหนือธรรม ธรรมต้องเหนือกว่า สอดส่องรู้หมด ๆ คิดดูซิอย่างที่ว่าเส้นตายแล้วมาเกาะจิวร จิวรทั้งผืนใครก็มองเห็น แต่เส้นที่มาเกาะไม่เห็นละซี พระที่เย็บจิวรนั้นก็เต็มศาลาเหมือนพระวัดป่าบ้านตาดเต็ม ศาลานี้ แต่มีแต่พระตาบอดละซีมันไม่เห็นเส้นติดอยู่ นั้น พระพุทธเจ้ามารับสั่งทันทีแล้ว จริงไหมละที่นี้ พอเจ็ดวันผ่านไปแล้วเสด็จมา เออ เออละที่นี้พระตีสสะตายแล้ว ไป สวรรค์แล้ว จิวรผืนนี้องค์ไหนที่มีจิวรขำรุดทรุดโทรมก็ให้แจกกันไปได้แล้วไม่มีปัญหา

แหละ นั่นเห็นไหมล่ะให้แจก นั่นละละเอียดขนาดนั้น เส้นตัวหนึ่งก็เห็น..พระพุทธรเจ้า สัตว์โลกและพระใคร ๆ ไม่เห็น นั่นละความละเอียดของธรรม

ที่นี้ความละเอียดสุดยอดต่อความละเอียดสุดยอด ก็ตั้งพระพุทธรเจ้ากับพระอนุ รุทธะตามเสด็จเวลาจะนิพพาน อันนี้ก็ชัดมากนะ พระพุทธรเจ้าจะเสด็จปรินิพพาน ทรง วางลวดลายศาสดาให้เต็มสัดเต็มส่วนก่อนที่จะปรินิพพาน เพื่อให้บรรดาสาวกหรือ กุลบุตรสุดท้ายภายหลัง ได้อ่านได้เห็นได้ยินได้ถือเป็นคติตัวอย่าง ในการดำเนินของ ศาสดาเต็มลวดลายของพระพุทธรเจ้าก่อนปรินิพพาน พอถึงเวลาแล้วก็ประทานพระ โฉวาทแก่ภิกษุทั้งหลาย อามนุตยามิโว ภิกษเว ปฎิวะทยามิ โว ภิกษเว ขยวยธมฺมา สงฺขารธา อปฺปมาเทน สมฺปาเทธาติ ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย บัดนี้เราเตือนเธอทั้งหลาย สังขารธรรมมีความเจริญขึ้นแล้วเสื่อมและดับไปเป็นธรรมดาของมันเป็นอย่างนั้น เธอทั้งหลายจงอยู่ด้วยความไม่ประมาทด้วยความมีสติเถิด เท่านั้นที่ปิดพระโอษฐ์บับ จากนี้ก็ เข้าปฐมฌาน

คำว่าสังขารแปลได้สองนัย คือสังขารที่พระพุทธรเจ้าทรงสั่งสอนภิกษุสงฆ์ในขณะ นั้น เราารู้สึกว่าซึ่งในสังขารจิต คือจิตมันปรุงมันแต่ง ไม่ใช่สังขารต้นไม้ภูเขาเหล่านี้นะ เวลาเราจะแยกไปส่วนบุคคลภายนอกก็ได้อย่างนี้ เพราะฉะนั้นสังขารจึงมีสองประเภท สังขารเกิดขึ้นจากสิ่งปรุงแต่งทั้งหลาย เช่น ต้นไม้ภูเขา สัตว์บุคคลอะไร ก็เป็นสังขารๆ นี้เป็นสังขารนอก สังขารในที่พระพุทธรเจ้าประทานแก่พระสงฆ์ในเวลานั้น ซึ่งส่วนมากมี แต่อริยสงฆ์ ท่านจะมาแสดงอะไรสังขารนอก ๆ อย่างนี้ ท่านจะแสดงสังขารภายใน เพราะท่านเหล่านี้ติดตามตลอดเวลาในสังขารภายใน เพื่อจะก้าวให้หลุดพ้นด้วยการ พิจารณาสังขารภายในอันละเอียดลออันนี้แล จึงสอนว่า ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย สังขารธรรม ทั้งหมดมีความเกิดขึ้นและดับไป เป็นหลักธรรมชาติของมัน พวกเธอทั้งหลายจงอยู่ ด้วยความไม่ประมาทโดยความมีสติเถิด นั่นเห็นไหม ไม่ประมาทคือความมีสติ ให้ พิจารณาสังขารภายใน สุดยอดอยู่สังขารตัวนี้นะ

สังขารเหล่านั้นพิจารณาเข้ามาเพื่อจะให้เห็นสังขารตัวนี้ สังขาร เช่น ความเกิด ความตาย สัตว์ทั้งหลายเกิดแล้วตายชาติปีทุกุขา ชราปีทุกุขา เกิดแล้วตาย มีความ ทุกข์ ๆ ประจำตั้งแต่เกิด ชาติปีทุกุขา ทุกข์ประจำมาแล้ว ชราปีทุกุขา ความแก่ชรา ความเปลี่ยนแปลงของสังขารแล้วความทุกข์ก็มาแล้ว มรณมปีทุกุขา ตอนสุดท้ายแห่ง สังขารนี้จะพังมันก็ทุกข์ ก็บอกชัดเจน พิจารณานี้เข้ามาๆ เข้ามาหาสังขารภายในที่นี้ สังขารภายนอกมันกำลังเกิดก็เป็นทุกข์ แก่ก็เป็นทุกข์ จะตายก็เป็นทุกข์ สังขารภายใน ไปหลงกันอะไรบ้าง ให้พิจารณาสังขารภายใน ที่นี้ก็ยื่นเข้ามาหาสังขารภายใน ความคิด

ความปรุ่ได้เสียต่าง ๆ เกิดจากสังขารภายในที่เป็นตัวสมุทัย ได้แก่มรรคคือสติปัญญา สอดส่องตามสังขารไป พิจารณารอบอันนี้แล้วจิตก็พรากจากกัน ผางเลยไปเลย

นั่นละเวลาท่านจะปรินิพพานท่านก็ไม่ได้แสดงเอาไว้นะ ท่านบอกว่าสังขารต่าง ๆ แต่ภาคปฏิบัติมันหากจับของมันไปเองนะ เวลานั้นท่านสอนพระสงฆ์ซึ่งมีจำนวนมากมาย เกือบจะพูดได้ว่าล้วนตั้งแต่พระอริยสงฆ์ถึงชั้นอรหัตตภูมิ เพราะมีแต่พระสงฆ์ ฝ้าพระพุทธเจ้าเวลานั้น ประชาชนไม่ค่อยมีมากนัก การสอนจะสอนเน้นหนักลงฝ่ายพระสงฆ์ ตามชั้นภูมิของท่านที่ปฏิบัติหรือตะเกียกตะกายอยู่ ให้ได้มรรคผลเต็มเม็ดเต็มหน่วยในขณะที่ประทานโอวาทนั้น จึงต้องแสดงสังขารภายใน สังขารที่เป็นตัวสมุทัย พิจารณาให้รู้แจ้งอันนี้แล้วสมุทัยดับ สมุทัยมาจากไหน ไม่มาจาก อวิชาขบัจจยา จะมาจากไหน มันเกี่ยวโยงกันมันขาดสะบั้นเข้าถึงกัน นั่นบรรลुरुธรรม ท่านสอนอย่างนั้น

ทีนี้พอหันพระพักตร์พูดง่าย ๆ ว่าเข้าสู่ฌาน ทีนี้จะเข้าสู่ฌาน หมดอาลัยแล้ว ทุกอย่างสอนหมดแล้ว ท่านทั้งหลายจงอยู่ด้วยความไม่ประมาท จากนั้นก็เข้าปฐมฌาน ทุตติยฌาน ตติยฌาน จตุตถฌาน นี้เป็นรูปฌาน ๔ หมายถึงฝ่ายรูป นี้ก้าวเดิน จากนั้นก็ก้าวเข้าสู่รูปฌาน ๔ อากาสาัญญายตนะ วิญญาณัญญายตนะ อากิญจัญญายตนะ เนวสัญญานาสัญญายตนะ ขึ้นไปเรื่อย พระจิตที่บริสุทธิ์ก้าวไปสู่ฌานทั้ง ๔ นี้ซึ่งเป็นสมมุติ พระจิตที่บริสุทธิ์นี้เป็นวิมุติ ถ้าธรรมตามองไม่เห็น แต่อาศัยที่สมมุตินี้เป็นที่พาดพิงไป เวลานี้พระจิตที่บริสุทธิ์ก้าวขึ้นสู่ปฐมฌาน ทุตติยฌาน พระอนุรุธะตามดู เพราะท่านเก่งทางปริจิตวิวิชา พระอนุรุธะนะ พอไปถึงสมบัติ ๘ สัญญาเวทิตนโรธ ทรงดับสัญญาความจำได้หมายรู้ทั้งหมดและเวทนาในส่วนร่างกายต่าง ๆ ดับหมด สัญญาเวทิตนโรธ ดับสัญญาและเวทนา แล้วก็ทรงสงบพระองค์ คือพระจิตนั้นสงบไม่ทรงเคลื่อนไหวไปอะไร

ทีนี้พระบรรดาพระสงฆ์ที่อยู่ นั้น ถ้าจำไม่ผิดดูว่าเป็นพระอนันท์ นี้ไม่ใช่พระองค์ปรินิพพานแล้วหรือว่านั้น พระอนุรุธะตอบมาทันที นั่งดูอยู่นั้น คือท่านดูในจิตของท่าน ดูการเสด็จของพระพุทธเจ้าเสด็จไปตามฌานต่างๆ พระอนุรุธะก็ตามเสด็จ จิตบริสุทธิ์ต่อจิตที่บริสุทธิ์ดูกันเข้าใจไหมละ ยัง ยังไม่ปรินิพพาน เวลานี้ทรงเข้าสัญญาเวทิตนโรธ พอเคลื่อนจากนั้นก็ถอย ถอยลงฌานต่ำสุดปฐมฌาน แล้วก็ถอยออกไปเป็นพระจิตบริสุทธิ์ธรรมตา จากนั้นก็ก้าวขึ้น พอถึงจตุตถฌานที่เป็นรูปฌาน ๔ ทีนี้ไม่ไปรูปฌาน ๔ ก็ไม่ไป รูปฌาน ๔ ก็ผ่านมาแล้ว ผ่านตรงกลาง

เหล่านี้เป็นสมมุติ รูปฌานเป็นสมมุติ อรูปฌานเป็นสมมุติ จิตนี้เป็นจิตวิมุติ หลุดพ้นแล้ว เมื่อหมดสิ่งที่ผ่านซึ่งเป็นสมมุติแล้วออกจากนี้ พระอนุรุธะว่า เอ้อ ปรินิพพานแล้ว ทีนี้จะไปพูดได้ยังไงเพราะไม่มีอะไรพาดพิง ก็บอกว่าปรินิพพานแล้ว

แล้วสูญไปไหนละปรินิพพานแล้ว คือไม่มีสิ่งพาดพิงก็บอกไม่ได้เท่านั้นเอง แต่ไม่บอกว่าสูญ เวลาที่มีสิ่งพาดพิงอยู่ก็บอก เวลาที่เสด็จไปมานั้นๆ ถอยหน้าถอยหลังก็พระจิตที่บริสุทธิ์ถอยไปตามฉันทซึ่งเป็นสมมุติ มันก็เห็นความเคลื่อนไหวไปเรื่อยๆ เพราะอาศัยฉันทเหล่านั้นเป็นสมมุติที่ก้าวเดิน พอออกจากนี้ไปไปแล้ว ไม่มีแล้วที่นี้ปรินิพพานแล้ว หมายถึงจิตที่บริสุทธิ์

นี่ละพระจิตที่บริสุทธิ์คือจิตพระพุทธเจ้า จิตที่บริสุทธิ์เป็นอรหัตต์คือจิตพระอนุรุธะ จิตที่บริสุทธิ์กับพระจิตที่บริสุทธิ์ตามกันเห็นกันจนกระทั่งปรินิพพานแล้ว นั่นละสูญไปไหน ท่านตามกันไปตลอดอย่างนั้น สูญไปไหนละ ที่ว่านิพพานแล้วนั่นคือว่าไม่มีสมมุติใดที่จะพาดพิง บอกว่าประทับอยู่ที่นั่นที่นี้ไม่มีเพราะไม่มีสมมุติ จึงบอกได้แต่เพียงว่าปรินิพพานแล้วเท่านั้นเอง นี่ละที่ว่าจิตของท่านที่ว่าเป็นธรรมชาติ คือธรรมชาติที่ยังอยู่ในขั้นนี้ก็เป็นธรรมชาติ แต่ยังไม่ถึงขั้นธรรมชาตุนั้นยังไม่เรียกเต็มภูมิ พอตัดจากขั้นทั้งหลายเหล่านี้ซึ่งเป็นสมมุติโดยประการทั้งปวงแล้ว อันนั้นก็ป็นธรรมชาติเต็มส่วน ออกเลยเป็นธรรมชาติ

นี่ละจิตอันนี้ไม่เคยตายฟุ้งซันะ ออกจากนี้เป็นธรรมชาติครอบโลกธาตุจะเป็นอะไรไป คือจิตธรรมชาติที่บริสุทธิ์ ซึ่งเราเคยเทียบแล้วว่า เหมือนน้ำในมหาสมุทรที่ได้รับการส่งเสริมเพิ่มเติมจากบรรดาแม่น้ำสายต่างๆ ที่ไหลมาจากทุกทิศทุกทางรวมเข้าไปสู่มหาสมุทร แม่น้ำสายต่างๆ เมื่อไหลเข้าสู่มหาสมุทรแล้วก็ป็นน้ำมหาสมุทรอย่างเดียวกัน เวลายังไม่ถึงก็เป็นแม่น้ำสายนั้นๆ ยังไม่ถึงเรียกได้ชื่อว่าแม่น้ำสายนั้นสายนี้ เช่น แม่น้ำเจ้าพระยา แม่น้ำบางปะกง พอถึงมหาสมุทรแล้วคำเรียกเหล่านี้ก็หมดปัญหาไป

นี่จิตของท่านผู้บำเพ็ญคุณงามความดีทั้งหลาย ซึ่งเทียบกับแม่น้ำสายต่างๆ ก็เหมือนกัน ผู้นี้บำเพ็ญมากก็เป็นแม่น้ำสายของตนๆ ที่จะเข้าสู่ธรรมชาตุนั้นๆ แต่ยังไม่ถึง อยู่ในย่านใดๆ ก็ไปเรื่อยหมุนไปเรื่อยๆ นี่เรียกว่าแม่น้ำสายต่างๆ คือแต่ละสายๆ ที่บำเพ็ญตนไปเทียบกับแม่น้ำสายต่างๆ ต่างสายต่างไหลลงไปๆ ด้วยบารมีของตนเองๆ พอไปถึงแม่น้ำใหญ่คือมหาสมุทรแล้ว ก็กลายเป็นแม่น้ำมหาสมุทรไปด้วยกันหมด คำว่าแม่น้ำสายนั้นสายนี้หมดปัญหาทันที นี่จิตของท่านผู้บำเพ็ญไปด้วยบารมีของตนเองๆ ซึ่งเทียบกับแม่น้ำสายต่างๆ พอไปถึงวิมุตติหลุดพ้นแล้วเป็นธรรมชาตุนั้นๆ ก็เท่ากับเป็นแม่น้ำมหาสมุทร เข้าไปเป็นน้ำเดียวกันเท่านั้นเป็นธรรมชาตุนั้นๆ ด้วยกันหมด ไม่มีคำว่าผู้หนึ่งสร้างบารมีมาเท่านั้นเท่านี้ เป็นแม่น้ำสายนั้นสายนี้ไม่มี พูดได้คำเดียวแต่ธรรมชาตุนั้น

นี่ละธรรมดาที่หายไปในสูญไปไหน ครอบโลกธาตุอยู่เวลานี้คือธรรมดาที่ เวลายังไม่ถึงนั้นมันก็ไม่สูญ ตกนรกหมกไหม้ก็กัปก็กัลป์ ยอมรับความทนทุกข์ทรมานหนักเบาเล็กน้อย แต่ไม่ยอมหนีภัยคือจิตดวงนี้เอง พอพ้นจากนั้นแล้วมาก็ติดได้ ถึงขั้นแล้วติด ไปเป็นธรรมดา พวกกันเข้าใจแล้วนะ เอาละวันนี้เทศน์เพียงเท่านี้ ก็ไม่น้อยนะวันนี้ พวกกันจำให้ดี จำถึงพริกถึงขิงนะ

ธรรมะพระพุทธเจ้าที่พระองค์มาสอนพวกสัตว์โลกทั้งหลายเรานี้ เราย่านับนะว่าเป็นหมื่น ๆ แสน ๆ ล้าน ๆ ๆ อยานับนะ เราไม่ได้สนิทใจ แม้ตัวเท่าหนูเราก็ไม่สนิทใจ นับตั้งแต่วันเกิดเรานี้จนกระทั่งถึงวันตาย ว่าพระพุทธเจ้า ๑ องค์ ๒ องค์นี้ถึงวันตายก็ไม่หมด มากขนาดไหนพระพุทธเจ้า ตรัสรู้มาก็กัปก็กัลป์ แล้วกัปหนึ่งกัลป์หนึ่งมีนานเท่าไร กัปหนึ่งกัลป์หนึ่งท่านบอกไว้ในตำราเราชี้แจงเอามาบรรยายนะ คือกัปหนึ่งนานเท่านั้น ๆ เป็น ๑ กัปแล้วจากนั้นก็เป็น ๒ กัป ๓ กัปแล้วองค์หนึ่ง ๆ พระพุทธเจ้าที่มาตรัสรู้มานี้ก็กัปก็กัลป์ฟังซินะ มาเรื่อย ๆ ตรัสรู้มาเรื่อย ๆ นี่จนกระทั่งไม่ทราบว่ามันอยู่ที่ไหนปลายอยู่ที่ไหน ตรัสรู้มาเรื่อย ๆ อย่างนี้ ถึงจะซ้ำก็ตรัสรู้เรื่อยมา แล้วยังจะตรัสรู้ต่อไปอีก นี่ขนาดไหนพระพุทธเจ้าฟังซินะ แล้วที่นี้ที่พระพุทธเจ้าสอนทุ่มลงหมดกำลังความสามารถแล้วปรินิพพานไป ๆ

เป็นยังงี้หูเราตาเราใจเรามันเป็นยังงี้ มันพอรับได้ไหม คำสอนพระพุทธเจ้าที่ก็ล้าน ๆ พระองค์นะ หูชาวพุทธชาวไทยเรานี้จะพอรับฟังเสียงได้ไหม หรือจะรับตั้งแต่บาปแต่กรรมหากันลงนรกนั้นหรือ ไม่ได้คำนึงบ้างหรือนรกจะแตกนะ ถึงไม่แตกเพราะอำนาจแห่งกรรมก็ตาม มันก็น่าจะคิดว่านรกจะแตก กินมากท้องเรายังจะแตก นี่ไปตกมาก ๆ เดียวนรกจะแตกก็อยากจะพูดบ้างละ ถึงนรกไม่แตกก็ตาม เรายังกล้าหาญต่อนรกอยู่หรือ ให้ฟังเสียงพระพุทธเจ้าบ้างซิ นี่ฟังตั้งแต่เสียงกิเลสตัณหา มันจะจมตลอดเวลานะ เอาละที่นี้ให้พร...

ลูกศิษย์ เทศน์วันนี้ละเอียดตลอดดีเหลือเกินเจ้าคะ ถูกกับลูกเมื่อคืนที่พิจารณาถึงเหตุแห่งทุกข์พอดีเจ้าคะ

หลวงตา สังฆารนอก สังฆารในเข้าใจไม่ใช่หรือ สังฆารนอกก็อย่างนี้สังฆารในก็คือตัวเกิดตัวดับ ดูนี่ขาดสะบั้นลงไปแล้วฝั่งเลย พระพุทธเจ้าสอนสาวกในระยะนั้นจะต้องสอนสังฆารใน สังฆารนอกไม่จำเป็นอะไรเพราะมีแต่พระ ส่วนมากมีแต่อริยสงฆ์ขึ้นไปที่จะฟัง ๆ อยู่แล้ว

นี่ยังจะได้ดูโรงพยาบาลอยู่เวลานี้ โรงพยาบาลจวนเสร็จแล้ว ยังอยู่ ๒ ตึกใหญ่ อากาศอำนวยกับบุงคล้า ตึกใหญ่จะอากาศอำนวยนี้ ๓๐ เติง นี่ก็จวนจะเสร็จแล้วไม่ได้ไปดูนานแล้วนะ วันนี้อาจไปก็ได้ ส่วนทางโรงเรียนก็ค่อยเบาไป แล้วก็หนุนเข้ามาจะ

โรงพยาบาลahunเข้ามาแต่เรายังปิดเอาไว้ๆ เราหนักๆ มากจริงๆ โห เราถึงได้เห็นเรื่อง
ความทุกข์ของโลกนะ เราผู้รับเรื่องกองทุกข์ทั้งหลายนี้แหม วันหนึ่งๆ ไม่ทราบมาจาก
แงใดมุมใดรอบด้านๆ มีแต่เรื่องกองทุกข์มาขอความช่วยเหลือ เราผู้ให้ก็เลยจะตาย
ก่อนเขาจะว่าไง มันหนักจริงๆ

เปิดดูข้อมูล วันต่อวัน ทันต่อเหตุการณ์ หลวงตาเทศน์ถึงเรื่องอะไร ทาง internet
www.luangta.com หรือ www.geocities.com/bantadd